Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró
elsőfokú szolgálati bíróság
SZP.1/2025.

A kérelmező a bírói álláshelyre benyújtott pályázat eredményével szemben terjesztett elő kifogást. Arra hivatkozott, hogy az objektív pontjainak számítása során a bírói tanács indokolatlanul hagyta figyelmen kívül az egyik oktatási és vizsgáztatási tevékenységét, amit pályázatában megjelölt, utalva arra, hogy ennek igazolása a személyi anyagában fellehető, és azt kérte onnan beszerezni. Másrészt kifogásolta, hogy a bírói tanácstól a más bíróságon azonos ügyszakban szerzett közel két éves bírói gyakorlata, ennek statisztikai számokban és a fellebbviteli határozatok érdemében, továbbá indokolásában is kimutatható magas színvonala, szakirányú másoddiplomái, több felsőfokú oktatási intézményben is kifejtett oktatási tevékenysége ellenére is csak 0 pontot kapott a bírói tanács által adható 10-ből, amiből arra következtetett, hogy annak célja kifejezetten a pályázata eredménytelenné tétele volt. Bármelyik kifogásának alapossága esetén ugyanis a pályázók közül ő érte volna el a legmagasabb összpontszámot.

A kérelmezett a kifogás elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a nyertes pályázó esetében a bírává történő kinevezés jogszabályban meghatározott feltételei fennállnak és a pályázati eljárás során nem merült fel olyan ok, amely a pályázat eredménytelenné nyilvánításához vezetne.

A szolgálati bíróság a kifogást elutasította. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 21. § (6) bekezdése az Alkotmánybíróság a 13/2021. (IV. 14.) AB határozatában (a továbbiakban: AB határozat) kifejtettekre figyelemmel nem értelmezhető olyan, a szigorú nyelvtani értelmezéshez igazodó szűkített módon, hogy a kifogást pusztán amiatt alaptalannak lehetne és kellene minősíteni, mert a nyertes pályázó megfelelt a bírává kinevezés Bjt.-ben, továbbá a pályázati kiírásban meghatározott feltételeinek. Az AB határozat indokolásának [53], valamint a [93]–[96] bekezdéseit idézve kifejtette: a szolgálati bíróság a Bjt. 21. § (6) bekezdésében meghatározott jogkörén belül a bírói tanács eljárásával kapcsolatban is csak azt vizsgálhatja, hogy teljesültek-e a törvénybe iktatott garanciális elemek, azt viszont nem, hogy az úgynevezett szubjektív pontszámokban megnyilvánuló mérlegelés helyes, valamennyi körülményre kiterjedő, méltányos volt-e, vagy akár csak a pályázók szakmai életútjának, teljesítményének, hivatásbeli elkötelezettségének stb. objektív összemérésén alapult-e. Az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a jogszabályban nem rögzített szempontokon alapuló mérlegelés (például: a szubjektív pontszámok megállapítása és a rangsorfordítás) fontos és indokolható mozgásteret jelent a bírósági munkáltató számára a bíró-munkavállaló személyének kiválasztásakor, amiből következően a pályázók rangsorolásának ez az utolsó, szubjektívnek nevezett eleme éppen azért szubjektív, mert a munkavállalónak jelentkező pályázók számára megfelelő alkotmányos garanciát jelentő objektív pontszámítás mellett – lényegesen kisebb terjedelemben – a munkáltatóként fellépő bírósági szervezet érdekei is teret kaphatnak. Ezért – ahogy azt az AB határozat is leszögezte – a bírói tanács által adható szubjektív pontozás eredménye kívül esik a szolgálati bíróság által vizsgálható tartományon.

A kifogás tárgyává tett objektív pontozást vizsgálva a szolgálati bíróság rámutatott: a bírói tanács a kérelmező által kifogásolt rangsorolásról felvett jegyzőkönyv szerint nem talált a kérelmező által hivatkozott egyéb oktatás, vizsgáztatás igazolására alkalmas iratot a kérelmező pályázati anyagában. Ez a jegyzőkönyv a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX.

törvény (a továbbiakban: Pp.) 323. § (1) bekezdése értelmében közokirat, és ekként a (3) bekezdés b) pontja alapján teljes bizonyító erővel bizonyítja a vele tanúsított adatok és tények valóságát. Ezt a törvényi vélelmet a kérelmező a kifogásával nem döntötte meg a (6) bekezdésnek megfelelően. A szolgálati bíróság ehhez kapcsolódóan jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a rangsor felállítása alkalmával a kérelmező nem kifogásolta az objektív pontok számításának helyességét. Ugyanis a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII. 23.) OBH utasítás 190. § (2) bekezdése alapján a pályázat eredménytelensége esetén a benyújtott hatósági erkölcsi bizonyítványt a többi pályázati dokumentációval együtt az érintett személy részére vissza kell küldeni. Emiatt pedig az már nem szerezhető be a kérelmezettől, így nem is ellenőrizhető kétséget kizáróan, hogy voltak-e a kérelmező pályázati anyagában olyan iratok, amelyeket jogszabálysértően hagyott figyelmen kívül a bírói tanács a pályázati rangsor felállítása során. Ennek hiányában ugyanis a Pp. idézett rendelkezései alapján tényként kellett elfogadni a szükséges igazolás hiányát. Ennek tényként való elfogadásával pedig sem számítási, sem egyéb eljárási hiba nem volt megállapítható a bírói tanács terhére.

A kifejtett okokból a szolgálati bíróság nem találta alaposnak a kérelmező kifogását és a Bjt. 21. § (6) bekezdés harmadik mondata alkalmazásával elutasította azt. A jogorvoslat jogát a Bjt. 21. § (6) bekezdésének utolsó mondata zárja ki.

2025. március 20.